

Історія до сліз: «Дмитра мені подарувала... Дмитрівська субота»

с. 11

ВОЛИНЬ

№ 43 (16 992)

Середа, 28 жовтня 2026 року

Нас читають із 1939 року!

volyn.com.ua

4 820230 060010 >

t.me/Volyn_ZMI

facebook.com/Volyn.ZMI

x.com/Volyn_ZMI

instagram.com/volyn_zmi

Трагічні сторінки нашої історії

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Вона берегла карту рідного села, щоб через десятиліття допомогти повернути із забуття його невинно убієнних людей...

Понад 40 невинно убієнних українців у Польщі допомогла віднайти прямо з Луцька пенсіонерка Ніна Бачинська

«Уже четвертий день ішли розкопки, а нікого не знаходили... У мене серце обливалося кров'ю, я не могла знайти собі місця, – згадує Ніна Іванівна. – Як не можуть знайти? Стільки ж людей було вбито 10 березня 1944 року в Ласкові, а саме село спалено до тла?»

За різними історичними даними, жертвами нападу польських збройних формувань (Армії Крайової та Батальйонів хлопських) на мирне українське село Ласків на Холмщині стали від 327 до 341 людини, серед них діти, жінки, літні люди, також і православний священник Лев Коробчук

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ, головний редактор газети «Волинь»

«ВІДРУБУВАЛИ СОКИРАМИ ГОЛОВИ, РУКИ І НОГИ...»

(свідчення Катерини Панасюк)

«Банда польська почекала, поки перегорить село, а тоді ввійшла в село і почала мордувати людей. Шукали по всіх закамарках і схронах. Витягали і вбивали, не питаючи за вік. Вбивали всіх: дітей, молодь, старших і зовсім

Жертвами нападу польських збройних формувань (Армії Крайової та Батальйонів хлопських) на мирне українське село Ласків на Холмщині стали від 327 до 341 людини.

старих. Під час вбивання знущалися жохливо. Відрубували сокирами голови, руки і ноги. Сигіді Степанові, літ 24, відрубали голову і кинули її у вогонь. Село Ласків спалено зовсім. Немає ані одної хати. Людей вбитих є дуже багато. Банда

польська після погрому нашого села на протязі кількох тижнів грабіла наше майно, приїжджали возами, викопували заховані речі чи збіжжя з землі й відвозили в напрямі Томашева».

(Грубешів, 11 травня 1944 р.)

Продовження публікації – на с. 3 і с. 5

НА ЛЮБЕШІВЩИНІ ТРАКТОРИСТ НАЇХАВ НА ПРОТИТАНКОВУ МІНУ І ПІДІРВАВСЯ

с. 9

Герої не вмирають!

Загиблий на війні волинський футболіст у ближніх боях знищив 20 загарбників

Командування бригади, в якій він служив, зробило подання на присвоєння Роману Максимюку звання «Герой України»

Фотоколаж: lutskrada.gov.ua.

Воїн Роман Максимюк вважався зниклим безвісти 20 місяців.

Розповідь про воїна – на с. 10

Вітаємо!

Щиро вітаємо із 88-річним ювілеєм!!!

нашого тата, дідуса, прадідуса з міста Ковеля

КОЦА ЮХИМА ПАВЛОВИЧА!

Ці дві вісімки у Вашому віці — не просто цифри, це символ безкінечності. Як же хочеться, щоб і Ваша життєва дорога, і Ваша присутність у нашому житті тривали якомога довше, нескінченно оберігаючи нашу родину.

Ви пройшли великий і достойний життєвий шлях. Понад 60 років присвятили благородній справі — лікуванню людей, і донині продовжуєте щодня йти на роботу, допомагаючи іншим із тим же теплом і професіоналізмом. Для всієї нашої родини Ви є надійним орієнтиром, прикладом незламної стійкості, працелюбства та життєлюбності.

Низький уклін Вам за Ваше добре серце, золоті руки та життєву мудрість. Бажаємо Вам міцного здоров'я на довгі роки, невичерпної енергії, душевного спокою та затишку. Нехай кожен день приносить радість, а турбота і любов рідних завжди зіграють Ваше серце. Нехай Господь оберігає Вас і дарує мирне, спокійне небо над головою.

З глибокою повагою та любов'ю вся велика родина.

ЩИРО ВІТАЄМО З 75-РІЧНИМ ЮВІЛЕЄМ!

нашого дорогого тата та дідуса з села Міжгір'я Локачинської селищної громади Володимирського району!!!

РАДЗІКА ТАРАСА АНДРІЙОВИЧА!

Від усього серця бажаємо вам міцного здоров'я, невичерпних сил, душевного тепла та ще багато щасливих років. Нехай кожен день приносить радість, у домі панують затишок і добробут, а серце зігріває любов найдорожчих людей. Хай Господь оберігає вас на життєвій дорозі, дарує мир, спокій і многі літа. Нехай завжди вистачає приводів для усмішок, а поруч збирається вся велика родина.

З любов'ю, повагою та найтеплішими побажаннями від дітей та онуків!

■ Пульс тижня

Заступник командира волинської бригади отримав Премію Верховної Ради

Полковника Романа Багаєва, заступника командира 14-ої окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого, відзначили Премією українського парламенту

Наталія НЕКОЗ

Спікер Руслан Стефанчук вручив дипломи лауреатів Премії Верховної Ради за внесок молоді у розвиток парламентаризму та місцевого самоврядування за 2023–2025 роки. Серед 60 відзначених лауреатів – і Роман Багаєв. У рідній бригаді привітали побратима із високим визнанням: «Це визнання наполегливої праці, відповідальності та високого бойового досвіду. Пишаємося, що серед лауреатів – представник Князівської бригади! Бажаємо нових здобутків та успіхів у всіх справах на благо України». ■

■ На Волині вовки вже стають проблемою

Вони нападають на свійських тварин

Василь КІТ

Питання збираються вирішувати на рівні області. Можливо, дозволять відстріл хижаків. Це впливає зі слів начальника Волинської ОВА Романа Романюка. «На оперативній нараді керівники громад порушили питання появи лисиць і вовків поблизу населених пунктів, – зазначив він. – Хижаки заходять на території приватних господарств, нападають на свійських тварин, виходять на дороги та з'являються в місцях, де перебувають люди, зокрема діти. Такі випадки є неодноразовими, що створює занепокоєння серед жителів і потребує належного реагування». За словами очільника ОВА, для вирішення проблеми найближчим часом буде проведена нарада «за участю представників відповідних служб і фахівців, аби визначити чіткий алгоритм дій та узгодити заходи, які допоможуть врегулювати ситуацію». ■

■ Золоті карасі перетворилися на космічні борги

На Ковельщині судили жителя Заболоттівської громади, який разом із спільником виловив сітками 262 карасі сріблястих на озері Довге

Антон КАРАСЬ

Чоловіки спричинили навколишньому природному середовищу 414 тисяч 222 гривні шкоди. Ратнівським районним судом одного із браконьєрів визнано винним у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 249 КК України, та призначено покарання у виді пробаційного нагляду на строк два роки. Також судом задоволено цивільний позов Державної екологічної інспекції у Волинській області про стягнення збитків на користь Заболоттівської територіальної громади, завданой браконьєрством. Кримінальне провадження щодо іншого учасника незаконної риболовлі виділено в окреме провадження. ■

■ ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)

✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)

✓ СГТОВ «Ліще» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)

✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)

✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)

✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор Із виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)

✓ СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 066 133 86 88.

■ Актуальне інтерв'ю

Шахту будують понад 30 років. Невже наступного літа вона нарешті дасть вугілля?

На копальні №10 «Нововолинська», яка досі так і не запрацювала, сьогодні трудяться 107 людей. А вже у серпні 2027-го тут сподіваються створити до 600 робочих місць і видати на-гора перші тонни вугілля

Ігор ЛІСОВИЙ, Валерій МНИХ

З а понад три десятиліття тут змінилося чимало керівників, пролунали сотні обіцянок, виросло ціле покоління нововолинців. Незмінним залишалося одне: шахта №10 «Нововолинська», яку колись задумували як потужне підприємство, так і не почала видобувати вугілля. Нині у копальні знову заговорили про відродження. Чи справді цього разу багаторічна мрія шахтарів має шанс стати реальністю?

Шахта №10 «Нововолинська»

Сергій Акатов директор шахти №10 «Нововолинська»

78 млн грн на безаварійне утримання

107 працівників нині

600 робочих місць у перспективі

«Сьогодні перед ним стоїть завдання, яке не вдалося виконати багатьом попередникам: зберегти шахту й підготувати її до можливого запуску», – наголошує Сергій Акатов.

Фотоколаж: volyn.com.ua / changpt.com.

Працювала кочегаркою, батько – трактористом. Ще хлопчиком він збирав вугілля на території шахт. Згодом навчався у професійному училищі на Донбасі, потім – у технікумі та виші. Працював, здобував досвід, опановував непросту гірничу справу. І крок за кроком дійшов до посади заступника генерального директора. Та був у його житті й інший, драматичний шлях – із рідного Донецька. У 2014 році, коли російська агресія змінила долі мільйонів українців, Сергієві Акатову довелося залишити місто з невеликою дорожньою сумкою. Вибратися на підконтрольну Україні територію було непросто. Згодом вдалося перевезти й сім'ю. Із 2015 року його другою домівкою став Нововолинськ. А сьогодні перед ним стоїть завдання, яке не вдалося виконати попередникам: зберегти шахту й підготувати її до можливого запуску.

■ Із донецька виїжджав із невеликою дорожньою сумкою...

Щоб з'ясувати, чим нині живе підприємство і чи є реальні перспективи його запуску, разом із депутатом Нововолинської міської ради, помічником-консультантом народного депутата України Ігоря Гузя Валерієм Мнихом ми зустрілися з керівником шахти Сергієм Акатовим. Валерій Мних добре пам'ятає, як розпочиналося будівництво копальні, адже свого часу працював в органах фінансового управління підприємства. Тож наша розмова була не лише про сьогоднішнє, а й про десятиліття нездійснених надій. Нині шахту №10 передано до Фонду державного майна України, який за результатами конкурсного відбору призначив її керівником Сергія Акатова. За фахом він гірничий інженер. А його шлях у професію розпочався зовсім не з керівного кабінету. Народився Сергій Валентинович у звичайній робітничій родині: мама

78 МІЛЬЙОНІВ ГРИВЕНЬ – ЩОБ ШАХТА НЕ СТАЛА АВАРІЙНОЮ

– Сергію Валентиновичу, будівництво шахти розпочалося понад тридцять років тому. Обіцяли потужне підприємство, сотні робочих місць, перспективи для всього міста. Але роки минали, а вугілля так і не пі-

шло на-гора. У якому стані копальня нині?

– Попри всі випробування, підприємство вдалося зберегти. Сьогодні шахта перебуває у стадії безаварійного утримання. Тобто ми забезпечуємо роботу необхідних систем, підтримуємо обладнання та виробничі об'єкти в такому стані, щоб

«Тридцять років шахта №10 живе обіцянками. Може, нарешті настав час, щоб замість обіцянок із землі пішло вугілля, а в людські домівки – достаток?»

запобігати аварійним ситуаціям і зберігати можливість подальшого відновлення діяльності. На ці потреби з державного бюджету виділено 78 мільйонів гривень. – Скільки людей сьогодні працює на підприємстві, яке ще не видобуває вугілля? – 107. І це справжні професіонали своєї справи! Досвідчені, висококваліфіковані спеціалісти, які досконало знають шахту, кожен її механізм, кожну проблему ділянку. Особливо хочу відзначити слюсарів-ремонтників, котрі обслуговують насосне та вентиляційне обладнання. Воно вже потребує оновлення, нерідко виходить із ладу. І саме завдяки цим людям ми можемо підтримувати

– А наскільки шахта сьогодні готова до запуску?

– Якщо дивитися на документи, то до 80 відсотків. Але реальна готовність – менш ніж 50 відсотків. І це дуже суттєва різниця. Ми не можемо керуватися лише показниками на папері. Потрібно виходити з фактичного стану виробничих об'єктів, визначати черговість їх введення в експлуатацію, оцінювати можливість обладнання та інфраструктури. Сьогодні найважливіше – забезпечити належне утримання шахти, відкоригувати проектну документацію й підготуватися до наступних етапів робіт.

Закінчення інтерв'ю – на с. 12

■ Сумні реалії

Пропонував командир 5 тисяч доларів за втечу з навчального центру

Працівники ДБР затримали та повідомили про підозру 41-річному солдату одного з навчальних центрів на Рівненщині, який запропонував командир 5 тисяч доларів США за допомогу у самовільному залишенні місця служби

Наталія НЕКОЗ

Після мобілізації чоловік почав шукати можливість залишити службу. За оперативними даними, він вийшов на осіб, які обіцяли організувати йому безперешкодне переміщення повз блокпости з Рівного до Волинської області, звідки він родом. Водночас залишити територію навчального центру чоловік мав самотійно. Тоді солдат звернувся до свого командира та запропонував йому 5 тисяч доларів США за те, щоб той допоміг вивезти його з території навчального центру. Командир повідомив про пропозицію керівництво та правоохоронців і надалі діяв під їхнім контролем. Увечері 12 жовтня 2026 року військовослужбовця затримали після передачі коштів та виїзду за межі навчального центру. Чоловіку повідомлено про підозру та може загрозувати до 12 років позбавлення волі. ■

Встановлено нову вартість ритуальних послуг, що надає Луцький спеціалізований комбінат комунально-побутового обслуговування. Копання могили в літній період (з 16 березня по 24 листопада): механізованим способом – від 1 627,77 грн до 2 453,21 грн (залежно від довжини); вручну – від 1 453,70 грн до 6 007,39 грн. Копання могили в зимовий період (з 25 листопада по 15 березня): механізованим способом – від 2 315,64 грн до 3 828,96 грн; вручну – від 2 375,44 грн до 9 905,31 грн.

РЕКЛАМА

ПП БУРМАКА Н.П.

31 жовтня; 7, 14 листопада.

ефективне лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом.

Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.2025

■ Трагічні сторінки нашої історії

40 невинно убієнних українців у Польщі допомогла віднайти прямо з Луцька пенсіонерка Ніна Бачинська

Продовження. Початок – на с. 1

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ, головний редактор газети «Волинь»

«ХОРОНИЛИ УБИТИХ ЧЕРЕЗ 10 ДНІВ. ТИХ, ХТО ЇХ ХОВАВ, ТАКОЖ РОЗСТРІЛЯЛИ»

(3 фейсбук-сторінки історика та директора львівського комунального підприємства «Доля» Святослава ШЕРЕМЕТИ) «Завершили пошукову експедицію у селі Ласків (Польща).

У східній частині місцевого кладовища фахівці Меморіально-пошукового центру «Доля» віднашли місця групових та одиночних поховань українців, які загинули 10 березня 1944 року. Виявлено останки понад 40 людей, серед яких є чоловіки, жінки та діти. Більшість поховань розташовані на глибині 40–70 сантиметрів від поверхні ґрунту.

...Усі знайдені поховання задокументували, фотографували й описали. Визначити вік, стать та причини загибелі загиблих можна буде під час подальших ексгумаційних досліджень.

Після завершення досліджень поховання накрили агроволокном і засипали землею, а територію пошуків приведено до належного стану.

Відповідно до свідчень, велика кількість загиблих українців були захоронені, а фактично просто прикопані в схронах, полях та на подвір'ях власних хат села Ласків. Ховали їх трішки через 10 днів українці з сусіднього села Смолигів, після чого їх також вбили, розстріляли під лісом».

«ЯКБИ НЕ НІНА ІВАНІВНА, ТО НЕ ВІДОМО ЩЕ, ЧИ ВІДНАЙШЛИ Б ТАМ ЩОСЬ...»

Саме інформація про віднайдений останків понад 40 убитих українців у Польщі й спричинила жваве обговорення в нашій редакції. Почувши розмову, її гість – відомий на Волині краєлюб Валентин Люпа – буквально ошелешив своїми словами:

– А ви знаєте, що якби не Ніна Іванівна, то не відомо ще, чи віднашли б там щось...

Так ми познайомилися з неймовірною Людиною-планетою, для якої це не просто інформація чи новина, а біль і кров її предків.

– Я, Ніна Іванівна Бачинська, з роду Мельників і ще з роду Новосадів. В моїй особі всі мої предки. Я – голова Волинського обласного ветеранського громадсько-культурного товариства «Холмщина», – **відрекомендувалась під час знайомства пані Ніна, тримаючи в руках дві доволі важкі сумки.** – А взагалі я за освітою і по життю медик, багато років пропрацювала в Луцьку в протитуберкульозному диспансері... Люблю вирощувати помідори, бо маю теплиці ще зведені татом і мамою. А за історію мене змусило взятись життя.

І тут пані Ніна почала виймати те, що заховане було у сумках. А це книги, буклети і величезний родовідний альбом, який

«Як це поляк дарував життя?! Це поляк прийшов забрати душу, а Бог зберіг мою маму й сестру, щоб ненароджені народилися – тобто я, щоб вони розказали світу правду...»

створили моя світлої пам'яті сестра Марія Хоменко (у дівочтві – Мельник), де є гіркі і болючі вірші-спогади моєї мами Надії Миколаївни Мельник (у дівочтві – Новосад) про трагічну долю переселенців-холмщаків. Ось послухайте, як вона мріяла про свою батьківську землю:

«Якби мені Бог дав крила, як тій орлиці, полетіла б через усі границі...»

...Хоча, чесно кажу, – **раптом перериває цитування пані Ніна,** – у дитинстві і в підлітковому віці у мене була велика образа на батьків. Бо всі однокласники на канікули їдуть до бабусі чи дідуся в село або просто з родичами на кладовище, а в нас

Ніна Бачинська показує намальовану карту знищеного Ласкова, яка допомогла віднайти місця поховань українців, убитих у березні 1944 року. А у 2009-му пані Ніна з сестрою Марією Хоменко, двоюрідною сестрою Євою Новосад, доньками Надією та Іриною привезли на батьківщину в село Ласків свою 89-літню маму і бабусю.

немає ні живих, ні мертвих, ніяких... Тільки ми і якісь «земляки», які час від часу приходять. Я весь час допитувалася: «Мамо, а де ми взялися? Ми що, з неба впали?» А вони з татом мовчали. Вже пізніше я дізналася, що вони просто боялися розповідати про ті криваві події і що «земляки», які приходили, – це були «холмщакі» – переселенці в Україну, хто вижив у тому пеклі...

«ЗНИЩИТИ ВСІХ, ЩОБ НА НАШІЙ ЗЕМЛІ НЕ ЗАЛИШИЛОСЯ ЖОДНОГО УКРАЇНЦЯ»

(Свідчення Максима Щирби):

«Біля год. 10-ої рано зауважили ми, що банда польська оточує наше село з усіх сторін. Самооборона наша стала до оборони. Сила наша, однак, була дуже мала в порівнянні з польською бандою. Польської банди було більше як 200 осіб. Озброєні були добре. Мали багато рушниць і скорострілів. Командував бандою поляк Бжусь з кол[онії] Ласків, літ 40, півінтелігент польський. Коли банда зблизилась до села, почала стріляти запальними кулями. Село горіло, люди втікали, а дехто заховався в сховища. Людей, які втікали, бандити стріляли з віддалі, а кого зловили, перед розстрілом мучили. Обрізували кінчини, кололи багнетами, ножами, а потім вбивали. Притому кричали: «bić wszystkich do nogi, nawet dzieci, żeby nie było ani jednego Ukraińca na naszej ziemi» («знищити всіх, навіть дітей, щоб на нашій землі не залишилося жодного українця»).

Коли село перегоріло, бандити почали шукати людей по сховищах. Я із моєю родиною був також у сховищі. Було нас разом 10 осіб. Бандити, коли знайшли наш схрон, почали кричати і говорити по-українськи: «вилази, Іване, вже поляки поїхали і більше не будуть мордувати». Ніхто однак не вилазив. Поляки почали відкопувати схрон. Відкинули землю. Жінки наші побачили, що немає вже виходу і думали, що нас спасуть, коли вийдуть перші. Вийшли з дітьми із сховища. Бандити наказали їм полягати. Постягали з них убрання і чоботи, питали, хто ще є в схроні. Жінки сказали, що немає нікого. Тоді поляки бандити сказали, що будуть їх колоти і різати ножами. Почув я голос бандита: «dawaj poża» («давай ножа»)... Жінки почали сильно кричати. За хвилину почули ми в схроні стріли. Жінок наших і дітей бандити постріляли. Розстріляли: Щирбу Теклю, літ 30 (мою дружину), мою сестру Марію Дмитрук, літ 37 і сина Євгена, літ 2, Віру Позінкевич, літ 2 і шваґра мого, літ 50. До нашого сховища банда, після розстрілу вищезгаданих осіб, напхала соломи і запалила. В сховищі почало горіти. На нас всіх горіло вбрання. Я вспів скинути з себе верхнє вбрання і вискочив зі схрону і почав втікати. Бандити за мною стріляли і здоганяли мене. Я однак втікав не зле. Втікав в напрямі Ласківського лісу, бандити весь час гнали за мною, поки не вскочив до лісу. В лісі зустрів я двох бандитів, які мене задержали, але пустили живим, тому що я їм сказав, що я поляк. В банді польської, яка напала на село Ласків, були переважно місцеві поляки. Я сам декого пізнав: Яворського, солтиса кол[онії] Ласків, Рубаньца, який кричав «zabiegać swinie» («забрати свиней»), Шуманика Стаха і багато інших, яких прізвищ не пам'ятаю. Згаданий комендант Бжусь має псевдонім

«Рись», зі Смолигова поляк Дрончковський Анджей, комендант на село Смолигів, має псевдонім «Вільк». Після погрому села Ласкова, польська банда два тижні грабіла добро наших селян. Місцеві бандити приїжджали на згарища зі своїми жінками і забирали все. Вишукували остриями шпильми з землі закопаних речей, викопували і забирали. В цьому нападі загинув також наш священник Лев Коробчук, літ 30, якого витягнули зі сховища. Відрубали йому голову, повикручували руки, потім розстріляли, а по смерті потяли ціле тіло. Коли вбивали священника, говорили: «Będziesz wiedział, jak budować Ukrainę i organizować chłopców do ortschutz-u» («Будете знати, як будувати Україну й організувати хлопців в Самооборону»). Разом зі священником загинуло 20 осіб. Всі вони є присипані в схроні. Село Ласків спалене і знищене зовсім. Вбитих є понад 200 осіб»

(Грубешів, дня 4 травня 1944 р.)

«МОЯ СТАРША СЕСТРА ГОРІЛА В ТОМУ ПЕКЛІ!»

– І от передають, що вже четвертий день ішли розкопки, а нікого не знаходили... У мене серце обливалось кров'ю, я не могла знайти собі місця, – **каже Ніна Іванівна.** – Як не можуть знайти? Буквально ридаю. Адже стільки ж людей було знищено 10 березня 1944 року в Ласкові, а саме село спалено до тла? Моя мама із Ласкова, але трагедія її застала неподалік – у Сагрині. Моя старша сестра Марія горіла в тому пеклі, їй тоді було всього чотири роки! У Сагрині убили розривною кулею прямо в голову мого дідуся Миколу Федоровича Новосада, коли він показав документи, що українець. А моя мама дивом вижила з малою дитиною – Марійкою, бо сказала, що полка. Поляк ще спитав, чи має документ. А вона відповіла, що ні, бо не про документ думалося, коли хата почала горіти, вхопила дитину на руки... – «А чоботи в тебе добрі?» – «Ні, пане, вже подерті, вскочила в те, що було перше, втікали, як могли...» – відповіла бабуся, хоча саме в цих чоботах і були документи, що вона українка. «Добре, – сказав поляк, – іди і пам'ятай, що тобі поляк життя дарував...»

Ніна Іванівна на мить замовкає, а потім витирає гіркі слози і каже:

– Як це поляк дарував життя?! Це поляк прийшов забрати душу, а Бог зберіг мою маму й сестру, щоб ненароджені народилися – тобто я, щоб вони розказали світу правду... Через роки моя сестра за спогадами мами, і їхніх односельчан Катерини Кози (дівоче прізвище – Панасюк), Євгенії Сагайко, Анатолія Бориса і Василя Панасюка склали детальний план, де хто тоді жив у Ласкові. Вони його по крупинках малювали... Було велике село – і одного дня його знищили! А тіл – немає... Як так?

Не витримала – їду на роботу до доньки Надійки й кажу: «Завтра ми маємо бути в Польщі у Ласкові, бо наші не можуть там нічого знайти... Бери вихідний, бо я не переживу, якщо так і не знайдуть нікого...»

Донька не раз була зі мною в Ласкові. Навіть одного разу скріплювала дошки, які ми привезли з Луцька, аби огородити місце, де встановлений хрест дідуся. Я того хреста ледве руками вигребла з купи землі і сміття... – **знову плаче.**

Продовження – на с. 5

Погляд

Володимир В'ЯТРОВИЧ, історик, депутат Верховної Ради України

Шухевич і його опір: навіщо поляки розчухують цю рану

Польща зупиняє надання пакету військової допомоги Україні через рішення Львівської ОДА. Вони оголосили 2027 – роком вшанування Романа Шухевича й УПА

Але за цим стоїть і глибша проблема – поляки гучним скандалом намагаються прикрити свої давні гріхи: віднайдений останків понад 40 українців, закатованих польською Армією Крайовою у 1944-му. Якби не Шухевич і його збройний опір убивцям – жертв було б значно більше. Але чому польські політики запліщують на це очі?

ПРО ШУХЕВИЧА ТА УКРАЇНСЬКІ ЖЕРТВИ ЛАСКОВА

Зв'язок між ними не лише в тому, що польські політики перетворили звичайне рішення органу місцевого самоврядування оголосити рік Романа Шухевича на скандал. Цей скандал дуже зручно для них витіснив із медіа повідомлення про виявлення останків понад сорока українців, убитих Армією Крайовою. Зв'язок і в тому, що якби не Шухевич, таких трагедій, як у Ласкові, де було вбито понад триста цивільних мешканців, могло б бути значно більше.

У березні 1944 року польські партизани проводили на Холмщині операцію із «зачистки» теренів від українців, знищуючи одне село за іншим. Їм це вдавалося, адже відділів УПА там тоді не було.

Тому Шухевич наказав посилити слабку місцеву самооборону й відправив туди загартовані в боях із німцями та советськими партизанами повстанські відділи з Галичини й Волині. Так вдалося зупинити акції проти українців.

Рішення командування УПА призвело до боїв між підпільними арміями й навіть до появи своєрідної лінії фронту. Згодом саме на цій території вдалося досягти перемир'я між ними, а пізніше учасники цієї війни спільно провели кілька антикомуністичних акцій.

Роман Шухевич – не просто політик, чие ім'я згадують позитивно чи негативно, щоб здобути власні політичні дивіденди. Це – командир армії, який захищав свій народ і саме тому вартий найвищої шани нащадків тих, кого він захистив. ■

Фінляндія стала першою країною, яка безоплатно передасть «Укрзалізниці» локомотиви. Сторони підписали угоду про постачання десяти тепловозів Dv12 та комплектуючих до них. Потреба в додаткових локомотивах залишається гострою через систематичні російські обстріли залізничної інфраструктури. Від початку повномасштабного вторгнення російські війська пошкодили або знищили майже 600 локомотивів «Укрзалізниці». Понад 300 із них – тепловози.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Володимир ТАРАНОВИЧ – боєць із села Велика Глуша, що на Любешівщині; **Роман ЛИСЮК** – боєць із села Волошки Ковельського району; **Андрій СМОЛЯР** – боєць із села Човниця, що на Ківерцівщині; **Вадим ЯКОВСЬКИЙ** – боєць із села Крупа Луцького району; **Максим ГУМЕНЮК** – боєць із села Литовеж, що на Іваничівщині; **Віталій ШУЛЬГА** – боєць із селища Торчин Луцького району; **Михайло БАРАНЧУК** – боєць із села Боровуха, що на Ратнівщині; **Юрій АНДРІЙЧУК** – боєць із міста Луцька; **Валерій ВОРОБЕЙ** – боєць із села Нові Кошари Ковельського району; **Костянтин КЛЮБА** – боєць із села Новосілки, що на Горохівщині; **Олексій АНДРІЮК** – боєць із села Підгайці Володимирського району; **Микола КЛЕЦЬ** – боєць із міста Новолинська; **Андрій ГЛУЩУК** – боєць із міста Каменя-Каширського; **Віктор САВЧУК** – боєць із міста Ковеля; **Віталій КОРНЕЛЮК** – боєць із села Дерно, що на Ківерцівщині; **Анатолій ЛЕНАРТОВИЧ** – боєць із селища Ратне; **Микола ІВАНІШУК** – боєць із міста Володимир; **Олександр ДЕНИСЮК** – боєць із села Карпилівка, що на Ківерцівщині; **Віктор СІГНАЄВСЬКИЙ** – боєць із села Береськ, що на Рожищенщині; **Артем ТЮТЮННИК** – боєць родом із Херсонщини, на початку повномасштабної війни переїхав із сім'єю до Луцька; **Олександр КОПИТЮК** – боєць із села Чорних Луцького району; **Дмитро ОКСЕНЮК** – боєць із села Ситиця Луцького району; **Андрій КОРИНЧУК** – боєць родом із села Суськ, що на Ківерцівщині.

■ Прямая мова

«Неготовність України капітулювати є скалкою в дупі всіх глобальних гравців»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про заморозку війни:

«Так, ми готові зупинити цю війну якнайшвидше. Заморозити конфлікт по лінії фронту просто зараз... Ми не погодимося – я чув такі пропозиції – на те, щоб тимчасово окуповану територію визнати російською».

Андрій СИБІГА, міністр закордонних справ, про ймовірну зустріч путіна, Трампа та Сі Цзіньпіна:

«Запрошення путіна на зустріч із президентом США Дональдом Трампом і лідером Китаю Сі Цзіньпіном лише підживило б його прагнення до самозвеличення та надало б йому статусу, на який він не заслуговує. Він не світовий лідер, а воєнний злочинець, а росія – не світова держава, а світова проблема».

Ігор ЛУЦЕНКО, народний депутат 8-го скликання, військовослужбовець, вважає, що успіхи ЗСУ знецінюють домовленості Трампа та путіна про примус України до капітуляції:

«Допоки Україна зберігає здатність до стрімких наступальних операцій, усі успіхи РФ – це будинок, що будується на піску, і він обов'язково впаде у слушний момент, за відповідних погодних умов... 3-й корпус разом із приданими підрозділами звільнив 277 км²; завдав ворогові 8 тисяч людських втрат; стабілізував фронт на решті своєї ділянки; збережені ключові логістичні шляхи, зрвано оточення Слов'янсько-Краматорської агломерації, послаблено тиск на Куп'янськ-Вузловий».

Україна знов і знову показує, що вона здатна перемагати росію. І ніякі сепаратні домовленості Вашингтона з Москвою це не скасують».

Віктор ШЛІНЧАК, голова правління Інституту світової політики, про небезпеку приходу до влади в країнах Європи популістів:

«Проблема Європи – не в нинішній організаційній слабкості. А в перспективі тотальної слабкості. Коли до влади прийдуть популісти, які не будуть готові стріляти, зате проповідуватимуть «заглядання в очі» путіну, Сі чи Трампу. Ми це проходили, знаємо, чим закінчується. Але у нас зараз немає іншого виходу, як бити у дзвін і будити Європу. Вони – як ми у 2021 році. Ми тоді не дослухались до попереджень. Можливо, вони все ж виявляться розумнішими».

Костянтин ГРУБИЧ, журналіст, про заяву американського переговорника Стіва Віткофа, який назвав путіна «гуманістом»:

«Два «гуманісти» навіть приблизно не уявляють, як воно – жити в постійній «двіжусі». Навіть чути вухами й відчувати тілом ближні удари або збиття балістики – уже стрес і біль. Ти водночас і мішень у тирі, і фактор того, що країна стоїть, поки ти ще навіть не встиг здригнутися. І небезпечно, і необхідно. Такий мій мисленнєвий коктейль зранку 22 жовтня після сну, якого насправді майже не було».

Ми просто вирішили, що США – такі ж, як у голлівудських фільмах. Героїчні, справедливі, за демократію. А насправді ніякої моралі та відданості демократії там давно немає».

Валерій ПЕКАР, громадський діяч, про те, чому Трамп не любить Україну:

«Неготовність України капітулювати є скалкою в дупі всіх глобальних гравців. Вона доводить, що сильний не обов'язково перемагає слабшого, якщо слабший бореться за правду й захищає власне життя. Давид перемагає Голіафа попри вагову категорію та дорогий бронзовий обладунок. Вага, гроші та сила не дорівнюють правді й перемозі. Звідси така ненависть Трампа й прагнення знецінити Україну розповідями про тисячу танків, які потонули в багнюці внаслідок помилки російсько-го генерала».

Олександр ЗІНЧЕНКО, історик, вважає, що якби 100 років тому Польща не стала на шляху незалежності України, то багатьох проблем у двосторонніх стосунках вдалося б уникнути:

«Україна проголосила свою незалежність у січні 1918 року майже – на рік раніше за Польщу. Але УНР мала чарівних сусідів. Якби росія, Польща та Румунія не встали на шляху незалежності України – не треба було б за незалежність боротися ані Шухевичу, ані Бандері, ані Ольжичу, ані Мельнику, ані ОУН, ані УПА. Волинь належала УНР. Волинь не лежала на дорозі. Якби Польща не влізла на Волинь, де у 1918 році мешкало приблизно 10% поляків, – там ніколи не було б ніякої «Волинської різанини»: бо УНР ставилася з повагою до прав національних меншин. Але Польща та росія зробили усе, щоб знищити УНР».

Єгор ЧЕРНЕВ, нардеп від «Слуги Народу», вважає, що попри тиск великих держав, Київ не капітулює:

«Україна опинилася в унікальній за своїм трагізмом ситуації. Вона стала першою в історії країною, проти якої в тій чи іншій мірі об'єдналися всі найбільші ядерні держави світу – США, росія і Китай. І на місці України й українців у такій ситуації якась інша держава вже бігла би підписувати капітуляцію, а її президент благав би великі держави про пощаду. Але ми ще раз довели, що ми впертіші за скелю. І що козацький дух свободи підсвідомо продовжує жити в нас і через віки, не дозволяючи нам зрадити свою країну, свій народ і самих себе».

Капітуляції не буде, хай навіть і не мріють».

2500 членів «Європейської Солідарності» сьогодні захищають Україну на фронті. Серед них 108 жінок. 130 партійців «ЕС» загинули, сотні поранені. Такі цифри навела співголова фракції Ірина Геращенко.

■ Усе для фронту, все для Перемоги!

Фотокор: eurosolidarity.org / chatgpt.com.

За кожною переданою машиною – можливість виконати бойове завдання, підтримати побратимів і зберегти найцінніше – життя українських захисників.

Як Порошенко привітав військових із рекордом – 2250 знешкоджених за добу окупантів

путін не зможе підкорити Україну, допоки українці вірять у свою силу – про це сказав лідер «Європейської Солідарності» під час зустрічі із представниками підрозділів, які отримали чергову партію техніки та обладнання

Ольга СОКОЛОВА

П'ятий президент Петро Порошенко привітав Сили оборони з добовим рекордом – 2250 знешкоджених окупантів (рекорд припав на 21 жовтня. – Ред.).

«Путін хоче пере-

конати нас, що Україна втомилася від війни й не здатна тримати удар російських військ. Що українська економі-

напряму, – вважає Петро Порошенко. – Збройні Сили України встановили рекорд за кількістю знешкоджених

Цього разу команда Петра Порошенка передала військовим чергову партію допомоги майже на 15 мільйонів гривень.

ка знекровлена, а ми не можемо фінансувати власну армію. Що партнери втомилася від України й поступово припиняють її підтримувати. Усе це – брехня. Бо єдиний, хто втомився від України – це путін. Він застряг і не знає, що з нею робити. Наше завдання – показати йому шлях у всім відомому

російських окупантів – 2250 за добу. Це означає, що наше військо здатне стримувати ворога та забезпечувати життєздатність країни».

19 підрозділів Сухопутних військ, ДШВ, Повітряних Сил і Сил територіальної оборони отримали чергову допомогу від Фонду Порошенка майже

■ Голос народу

«Євросолідарність» лідирує в рейтингах – опитування

Першість у гіпотетичних парламентських перегонах на сьогодні утримує партія «Європейська Солідарність» – 17%

Ольга СОКОЛОВА

На другому місці партія Залужного з 16,1%. Першу трійку замикає партія Зеленського з 15%.

Зростання партійного рейтингу, як і президентського, також пов'язане із міжнародними скандалами, спровокованими Трампом.

Сьогодні за партію Петра Порошенка готові проголосувати 17% виборців. За «Слугу Народу» – 15%.

Далі йде партія Бідана з 9,1% голосів. «Батьківщина» – 6,7%, партія

«Азов» – 6,7%, партія Разумкова – 5,1%. Решта партій

на 15 мільйонів гривень. Це – контейнерні прально-душові комплекси на базі причепів, багі, квадроцикли «Мураха» та мобільні піло-рами для облаштування позицій.

«Наше військо міцно тримає фронт. І ми не повинні мати жодного іншого пріоритету, крім посилення обороноздатності армії. «Європейська Солідарність» боротиметься за підвищення грошового забезпечення військових і виділення 500 мільярдів гривень на оборонний сектор у бюджеті на 2027-ий рік. Це кошти, які мають працювати на українське військо, а не марнувати на роздуті зарплати чиновників і «відосики», – наголосив п'ятий президент.

ДО РЕЧІ

Петро Порошенко передав військовим п'ять комплексів протидії технічним розвідкам (ПДТР) «Ай-Петрі», які мають посилити захист столиці від повітряних атак ворога. «Передаємо керівництву Сухопутних військ та іншим підрозділам п'ять комплексів, виготовлених коштом субвенції міста Києва. Дякую київській громаді та Київській міській раді за таку взаємодію. Усі вони прикриватимуть повітряний простір столиці», – зазначив Порошенко.

Нагадаємо, що проєкт «Ай-Петрі» стартував з осені 2023 року завдяки приватним інвестиціям Петра Порошенка, який вклав у розробку та виробництво понад 200 мільйонів гривень. Зараз виробник виконує контракти для Міністерства оборони України, а програму частково підтримують партнери з країн НАТО. ■

мають показники нижчі прохідного бар'єру.

Такими є результати всеукраїнського опитування соціологічної компанії «Нью Імідж Маркетинг Груп» за підтримки «Ділової столиці», проведеного 6–12 жовтня. У ньому взяли участь 1200 респондентів, похибка не перевищує 2,9%, – пише «Прямий». ■

За добу 21 жовтня 2026 року Сили оборони України знешкодили 2250 російських окупантів. Це найбільший добовий показник втрат особового складу противника за весь період повномасштабної війни.

Перемир'я в окупованих Олешках на Херсонщині має розпочатися 27 жовтня 2026 року о 03:00 за київським часом. Про це повідомив український Генеральний штаб. Мета перемир'я – провести гуманітарну операцію. В США заявили, що його вдалося досягти завдяки посередництву Вашингтона.

Біля румунської Констанци затонуло судно Khoruv: один український моряк загинув, троє зникли безвісти, ще чотирьох госпіталізували. Попередньо, причиною міг стати удар дрона.

В Ірані засудили до смертної кари за «богохульство» в соціальних мережах 23-річну студентку Наджме Аміні. Зараз вона утримується у в'язниці у місті Мешхед. За даними правозахисних організацій, цього року у країні вже було здійснено понад 600 страт.

росія перетворилась на сировинний придаток Китаю. Пекін цього року отримав рекордну 56-відсоткову знижку на російський газ, що надходить трубопроводом «Сила Сибіру». Порівняно з минулим роком, розмір знижки для Китаю збільшиться на 15%.

росія завербувала до своєї армії понад 45 тисяч іноземців зі 151 країни та невизнаних територій. Найбільше іноземців уклали контракти з російським мініоборони у 2026 році – 16 тисяч. **Трійка «лідерів»:** Узбекистан, Таджикистан та Білорусь.

■ Трагічні сторінки нашої історії

Понад 40 невинно убієнних українців у Польщі допомогла віднайти прямо з Луцька пенсіонерка Ніна Бачинська

Закінчення.
Початок – на с. 1 і с. 3

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ,
головний редактор газети
«Волинь»

**«ГАЛЮ ВІЗЬМЕМО,
А ТИ ШУКАЙ ПРИХИСТКУ
САМА...»**

(Фрагмент спогаду Лідії Власюк-Коломиєць в її книзі «Ангел-хранитель. Спогади про Холмську Грубешівщину, Ласків і чужину»)

«Облава йшла повільно зі всіх сторін. Звідти недовозі почулися постріли. В очі заглянула видима смерть. Село оточене, тікати нікуди, ховатися теж. Після пострілів заторохотів кулемет. Почали горіти будинки ближче до центру села. Рятувалися, як могли... Я вбігла в хату, крикнула дідусяві, але він заспокоїв: «Нас, старих, не будуть чіпати». Ми з сестрою Галею метнулися від одного сховища до другого, але ніде не було місця. Зайшли до Новосада, жінка його каже: «Галю візьмемо, а ти шукай прихистку сама». Я була рада, що хоч Галю беруть... Побачила, як жінка Томчука Ганна закривала своє сховище, запитала, чи знайдеться мені місце. Сказала, що так. Я швидко спустилася всередину. Нас п'ятеро. Холодна вода, стіни розмудлені, сиділи навпочіпки на солом'яних сніпках. За короткий час село запалало, навколо було море вогню, суха солома стріх від запальних куль займалася враз. Все тріщало. Писк, лемент, стогін людей, вибухи гранат, безкінечні постріли, рев худоби – це живе пекло тривало зо три години. Страхіття помалу втихало. Старенький Костянтин Томчук вирішив відкрити сховище, бо тіло у воді замерзло. ...Побачили ми хажливу картину, оніміли. Село – скільки видно – догорало. Всі сховища по дорозі, куди ми з Галею просилися, були відкриті. Повбивані люди лежали купами, інколи поодиноч. В багатьох чоботи позтягвані і де з кого знятий одяг. У Мужичука перед сховищем ціла купа розстріляних. У Фадея Гарлая – те саме, по городу лежать обпалені й розстріляні. Багатьох не визнавала, бо були опалені тіла».

**«ЦЕ БУЛА БОЖА ВОЛЯ
ТАКА, ЩОБ Я ВИКОНАЛА
ВОЛЮ ПРЕДКІВ...»**

– І коли ми вже почали збирати документи для виїзду за кордон, згадала, що очолює розкопки в Польщі історик, депутат Львівської обласної ради від «Європейської Солідарності» Святослав Шеремета, з яким ми не раз пересікалися на заходах у Сагрині (у цьому селі було вбито від 800 до понад 1200 українців, понад 70% з яких становили жінки та діти), – **продовжує Ніна Іванівна.** – Телефоную йому. Виявляється, він на добу приїхав на сесію облради у Львів. Тоді я бігом почала шукати всю необхідну літературу, щоб йому передати.

Робила закладки, підкреслювала важливі речення і факти в книжках... Як орієнтир показала фото, яке опубліковане було в книжці Лідії Власюк-Коломиєць «Ангел-хранитель». Там Лідія Коломиєць разом із сином Анатолієм біля зарослої могили свого батька Василя Власюка.

Команда Святослава Шеремети повертає із забуття жертв трагедії Ласкова. А 76-річна лучанка Ніна Бачинська допомогла пошуковцям знайти дорогу до тих, хто чекав на гідне вшанування понад вісім десятиліть...

А за ними через дорогу видніються серед заростей два вікна – значить, хтось живе. «Шукайте ці вікна – навпроти них є поховання...» – наголошувала. Зібрала всю необхідну літературу – і передала під вечір йому «Новою поштою». Вранці він уже отримав мою посылку.

...А вже через день у Ласкові почали знаходити рештки невинно убієнних. І хоча вікна тієї хати зі світлини зараз уже сучасні, як й сама оселя, проте це стало чудовим орієнтиром...

Шоправда, незабаром стало відомо, що саме на цій сесії Святослав Шеремета виступив ініціатором рішення Львівської обласної ради проголосити 2027 рік «Роком УПА, Романа Шухевича та Олега Ольжича». Це рішення викликало жорстку критику зі сторони польської влади.

І у відповідь на цю ініціативу міністр закордонних справ Польщі Радослав Сікорський та очільник МВС Польщі Марцін Кєрвінський внесли Святослава Шеремету до списку небажаних осіб, заборонивши йому в'їзд до країн Шенгенської зони (зокрема, і в Польщу) на 5 років – до жовтня 2031 року. До речі, сам пан Шеремета назвав таку реакцію польської сторони «дивною», та додав, що кожна нація має право самостійно вшановувати власних героїв.

...– **Не боїтеся, що і вас, услід за Святославом Шереметою, визнають небажаною особою у Польщі, адже допомогли розшукати місце захоронення жертв? – запитує Ніну Іванівну.**

– Ні, я виконала волю предків. І невинно убієнних (вважаю, що вони, оці люди, які там загинули, вони ніде не ділися, вони біля нас), і тих, хто був примусово виселений з рідної землі, щоб світ дізнався про трагедію холмщаків. Хоча це ж віднайдене лише маленьку частину вбитих у Ласкові. Я знаю, де є невідоме поховання й у Сагрині, де теж мають бути розкопки... Це була Божо воля така. Тепер на душі моїй спокійніше... – **витирає сльозу Ніна Бачинська.**

**«ЛАСКІВ: 40 ЗНАЙДЕНО,
300 ТРЕБА ЗНАЙТИ»**

(з допису Мирослава Іванека на фейсбук-сторінці)

Канадський дослідник історії та публіцист українського походження з Торонто 70-річний Мирослав Іванек, який активно

займається розвінчуванням міфів навколо українсько-польського протистояння в часи Другої світової війни, зокрема Волинської трагедії (він упорядник книги «Кров українська, кров польська. Трагедія Холмщини і Підляшшя в роках 1938–1948 у спогадах / ред. Мирослав Іванек» (Торонто–Львів, 2014) на своїй фейсбук-сторінці, яка є живильною криницею для істориків, після нинішніх розкопок у Ласкові закликав ретельно дослідити та встановити долю ще 300 місцевих українців, які безвісти зникли у 1944 році. Пан Мирослав наголошує, що «від польських рук загинув 341 мешканець Ласкова: 327 – від АК у березні 1944 року,

«**Мертвих не можна повернути до життя. Але можна повернути їм пам'ять, гідне поховання і правду, яку ніхто не має права закопати вдруге...**»

а 14 – у 1943 і 1944 роках від рук різних польських боївко».

«Найкращою відповіддю на визнання Святослава Шеремети персоною нон грата у Польщі повинно стати продовження пошукових робіт, які стали справжньою причиною атаки на нього – виявлення поховань українців, убитих поляками, на території Закерзоння, – зазначив Мирослав Іванек на своїй сторінці у фейсбукці. – У Ласкові дотепер знайдено останки приблизно 10% жертв з тих, чиї імена вже встановлено. Отже, основна робота попереду. Зимовий час слід використати для підготовки до продовження пошукових робіт навесні наступного року. Підготовчу роботу має виконати, на мою думку, Український інститут національної пам'яті (УІНП), включно з отриманням дозволу на проведення пошукових робіт в інших місцях у селі. Дотеперішній дозвіл на пошук на цвинтарі – це як дозвіл шукати гроші в банку. А, ніби, деінде? Такий дозвіл – це відмашка, бо основні роботи з пошуку треба проводити поза межами кладовища.

Ласків має виняткову ситуацію для пошукових робіт. У нас є велика документація злочину й ідеальна для пошукових робіт топографія місця, бо село практично перестало існувати. У жодному іншому селі, де сталися трагедії на

Закерзонні, таких умов немає».

Мирослав Іванек зауважує, що абсолютна більшість убитих українців у селі Ласків була похована не на цвинтарі, а просто закопана там, де їх зустріла смерть – у кріївках, льохах, схронах. Тому подає детальний план для «домашньої роботи» співробітникам УІНП, де вказано 4 протоколи очевидців, списані одразу після подій (свідчення Максима Щирби, Катерини Панасюк, Михайла Чернецького і Михайла Гучака); свідчення духовенства; надруковані книги-спогади про трагедію людей, які дивом вижили, і документальні збірники, зокрема, де вказана особова база даних про встановлені з імені жертви; військову топографічну мапу 1929 року, схему

села Ласкова, яким запам'ятався мешканцем («дякую за неї п. Ніні Бачинській», – зазначив автор про героїню нинішнього матеріалу у «Волині». – **Авт.**), сьогоднішній вигляд села за Google Maps, список населення села у березні 1943 року і описує, що знаходиться зараз на місці спалених хат...

«...У Ласкові ще необхідно відшукати місця спочинку для 300 осіб, – наголошує Мирослав Іванек і зазначає: – Буду також вдячний за мериторичні (не емоційні!) доповнення до цього тексту... Зокрема, важливим завданням є встановити, в чий хаті перебував під час нападу о. Коробчук, де загинув разом з ним понад 20 осіб? Чи пам'ятник мешканцям Ласкова і о. Коробчуку – це символічне чи реальне поховання, бо з інших джерел відомо, що парох поховали разом з іншими вбитими на цвинтарі українці з сусіднього Смолигова, яких поляки після того розстріляли, а отже, прямих свідків не залишилося в живих.

Цього роду питань – десятки, і їх треба вирішити, ніж знову почати пошукові роботи».

Добре, що цієї осені небадужість і родинний біль нащадки холмщаків – 76-літньої лучанки Ніни Бачинської – допоміг віднайти на історичній батьківщині її предків рештки 40 невинно убієнних українців. ■

Погляд

Євгенія СОМОВА,
журналістка, член НСЖУ

Гуманізм по-американськи

У героїнь японських анімаційних фільмів неймовірно великі очі. Певне, такі ж були у мене, коли почула висловлювання спецпосланця президента США Стівена Віткоффа про гуманізм російського президента

«В и так багато говорите про те, що мій президент, президент Трамп, – гуманіст, – сказав він під час недавньої зустрічі з Путіним у Санкт-Петербурзі. – Ви теж гуманіст, сер, і я відаю вам належне за це. Висловлюю вам свою повагу». Оце так-так! Назвати гуманістом владіміра путіна може тільки людина, яка не має найменшого уявлення про те, що означає цей термін, або дуже хоче прогнутися перед кровожадним лідером ерефії і через це лукавити, грішити проти совісті. Чи не нагадує вам, шановні читачі, ця похвальба Віткоффа сказане Трампом про росію і його виправдовування злочинів диктатора путіна? Нагадаю, він заявив, що росія «поводиться щодо України цілком нормально» та «особливо нічого їй не робить».

А розшаркався спецпосланець президента США перед очільником ерефії за те, що той звільнив 74-річного громадянина Америки Стівена Габбарта, вчителя -пенсіонера зі штату Мічиган, який викладав англійську мову в Ізюмі, і був звинувачений у шпигунстві та просидів у тюрмі чотири з половиною роки. І лише тепер «великодушний» путін відпустив його, заслуживши подяку Віткоффа і неабиякий комплімент, що приголомшав українців. Більше того – обурив їх. Адже гуманізм – це перш за все людяність у стосунках, відмова від дискримінації, насильства. А що робить путін? Ігнорує закони і звичаї війни, які захищають цивільних. Він віддає накази стріляти по житлових будинках, лікарнях, школах, інших цивільних об'єктах, викрадає наших дітей, вбиває українців. Ось це і є «гуманізм» путіна!

Заява Стівена Віткоффа прозвучала 21 жовтня, саме тоді, коли рашисти завдали масованого ракетного удару Києву, коли гинули люди. І це прозвучало особливо шокующе. Тож світ не міг пропустити її мимо вух. Зокрема речниця британського прем'єр-міністра Кіт Сіммонс зазначила, що її країна проти такої характеристики путіна, бо він відповідальний за вбивства українців та знищення інфраструктури. Слова спецпосланця президента США обурили і його однопартійців. Так сенатор-республіканець Том Тілліс порадив йому зазирнути у словник, аби з'ясувати значення слова «гуманіст», повернутися в Україну та запитати українських матерів, чиїх дітей він вбив, чи викрав про гуманізм путіна. Але, як на мене, дуже влучну характеристику очільнику росії дав сенатор Джон Корнін, назвавши його холоднокривним убивцею, бо ж нищить не тільки українців. За роки повномасштабної війни він відправив на той світ й чимало своїх громадян. На жаль у Віткоффа своє бачення гуманності. Він тішиться, що зміг заробити маленький плюстик у Трампа, бо ж лестощами підібрав ключик до серця його великого друга путіна. Однак нічого особливого під час зустрічі у Санкт-Петербурзі, де мала обговорюватися й війна в Україні, не домогся. А усілякими задовбюваннями, лестощами, колінкуванням, перед тим, хто розпочав повномасштабне вторгнення на нашу територію, її не зупиниш. ■

■ Язик мій – ворог мій! Маму покарали за матюки доньки в Інтернеті

В обласному центрі Волині дівчинка публікувала дописи з нецензурною лайкою, а також постила матеріали щодо вживання речовин, зовні схожих на наркотичні

Наталія НЕКОЗ

Як йдеться в постанові Луцького міськрайонного суду, цим вона скоїла дії, які ображають людську гідність та громадську мораль. Оскільки порушниця не досягла 16-річного віку, то до відповідальності як законного представника притягнули її матір. Жінці інкримінували те, що вона ухиляється від виконання передбачених законодавством обов'язків щодо забезпечення необхідних умов виховання доньки (ч.3 ст. 184 КУАП).

Суд, заслухавши пояснення матері, враховуючи характер та ступінь суспільної небезпеки, наслідки вчиненого правопорушення, призначив їй 850 гривень штрафу. ■

■ Редакційний щоденник

Коли забороняли все українське, уві сні розмовляв українською...

Історія повторюється: сто років тому Російська імперія, Радянський Союз, а тепер путінська росія хочуть знищити

Чим переймалася і з чого дивувалася впродовж останнього часу заслужений журналіст України Катерина ЗУБЧУК

...«ПЕРШИМ ПОГЛЯДОМ» ОЛЕКСАНДРА ДОВЖЕНКА

Коли мова йде про класика українського та світового кінематографа Олександра Довженка (1894 – 1956), то насамперед згадка про його стрічку «Земля», яка була створена в 1930 році. Він повів цей фільм показувати в Європу, і в 1958-му кінокритики назвали його одним із 12 найкращих фільмів всіх часів і народів. А ось щодо особистого життя, коханої жінки, то нею була Юлія Солнцева. Він зустрівся з нею у 1928 році вперше. Закохана пара буде разом чотири десятиліття, а візьме офіційний шлюб тільки перед смертю генія. Їхня любов, якщо це можна так назвати, була дивною, але такою унікальною: вони часто сварились, та все одно спілкувалися на «ви»; вони мали житло, проте замість родинного затишку там панували вечірки, а Юлія була проти народження дітей, кажучи, що «ї свині розмножуються!»

Відомо, що Юлія співпрацювала з НКВС й доносила на чоловіка за те, що «уві сні він розмовляє українською». Проте саме завдяки цим зв'язкам вона часто й рятувала режисера від смерті. У 1933 році, коли Довженку виписали ордер на арешт, Солнцева, завдяки таємним зв'язкам, домоглася його зустрічі зі Сталінім. І той таки помилював Олександра й власноруч знищив ордер...

Тож коли нинішньої осені, з 1-го жовтня, в кінотеатрах Луцька почали демонструвати фільм «Довженко. Перший погляд», то сама його назва якоюсь мірою інтригувала: що ж то за «перший погляд»? Одне слово, подивилася стрічку, й іншим хотілося поради це зробити. Адже події, відтворені у фільмі, відбуваються в Одесі

ФOTO: google.com.

Кадр із фільму «Довженко. Перший погляд»: Олександр Довженко, Іда Пензо, Юрій Яновський, ролі яких виконували відповідно актори Григорій Бакланов, Поліна Васирина та Максим Самчик.

Олександр Довженко в момент зйомок своєї дебютної пригодницької драми «Сумка дипкур'єра» на Одеській кіностудії.

влітку 1926 року – рівно сто років тому. Й ми маємо можливість дізнатися про маловідому сторінку в житті молодого Довженка. На запрошення свого друга, сценариста й письменника Юрія Яновського (1902–1954), автор відомих творів «Мамутові бивні» (1925), «Майстер корабля» (1928), «Чотири шаблі» (1930), «Вершники» (1935) він приїздить на кіностудію, аби зняти свій дебют – пригодницьку драму «Сумка дипкур'єра». І змушений працювати під наглядом консультантів у кашкетах, які вимагають від нього створити пропагандистську картину про радянські органи держбезпеки. Це реальний історичний момент, коли основним завданням радянських «цензорів» було очистити фільм від всього українського, того, що є національним проявом («хохляцького», якщо передавати це дослівно), звести культуру до дозволених радянських шаблонів. Директор Одеської кінофабрики Павло Нечеса запевняє, що

після «Сумки дипкур'єра» дасть Довженку можливість зняти все що завгодно...

Є у фільмі й класичний романтичний трикутник – «любов утрюх». Ці «трое» – Олександр Довженко (це ж було ще до зустрічі з Юлією Солнцевою), Юрій Яновський і його подруга, балерина Іда Пензо. І якщо заглядати трохи вперед, то двоє з героїв фільму згодом були репресовані сталінським режимом. Іда Пензо у 1928 році вийшла

«...ПУТІН ВІДКРИТО ЗАЯВЛЯЄ, ЩО УКРАЇНЦІ НЕ Є ОКРЕМИМ НАРОДОМ, А УКРАЇНА – ЦЕ «ШТУЧНА ДЕРЖАВА»»

заміж за оператора Володимира Нільзу. Після його арешту у 1929 році була вислана разом із ним до Архангельської області на 4 роки. У 1937-му її знову заарештували й засудили до 8 років виправно-трудових таборів. Директора Одеської кіностудії Павла Нечесу репресували у 1937 році

РЕКЛАМА

цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА! Вигідна ціна! Будматеріали: Дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.). Додатково: Дрова (відходи ви-робництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

під час політики «Великого терору» стосовно діячів українського кінематографа та культури. Олександр Довженко та Юрій Яновський не були арештовані чи заслані, але протягом усього життя зазнавали цензури з боку радянської влади. Як Олександр Довженку вдалося уникнути фізичних репресій, то про це вже було сказано, – завдяки Юлії Солнцевій він мав заступництво Сталіна.

...ЩО У ВІЙНИ – СТРАШНЕ ОБЛИЧЧЯ

Останнім часом сирени, що сповіщають про повітряну тривогу, стали частиною повсякденного життя і в нас, на Волині. І це, незважаючи на те, що наш регіон географічно віддалений від лінії фронту. На жаль, межуємо з білоруссю, звідки зберігається постійна загроза. Волинь стає ціллю для безпілотників, які мають велику дальність польоту й атакують об'єкти критичної інфраструктури по всій країні.

15 жовтня ворожий дрон влучив у гуртівню «ЄвроГурт» і забрав життя шести лучан. Через кілька днів один чоловік загинув, а ще восьмеро постраждали в Маневичах, де безпілотник уразив приватне підприємство «Агрофрукт». Під загрозою опинилися об'єкти інфраструктури міста Ковеля. Навіть важко уявити, яка б то була загальна, бодай одноденна, статистика по всіх областях України, зокрема тих, що в прифронтовій зоні. Не кажу вже про саму передову, де кожного дня гинуть воїни-захисники – чийсь діти, чоловіки, батьки, – у війні – страшне обличчя. Ми бачимо це вже по тому, як часто тільки від Свято-Троїцького собору міста Луцька від'їжджає похоронна процесія, і як багато синьо-жовтих прапорів на кладовищах.

Тому-то так сумно, коли читаєш міркування з оцінкою ситуації в нинішній російсько-українській війні з поглядом у завтрашній день і подальшу перспективу відомих політичних оглядачів. Один із тих, до думки кого багато хто прислухається, – Віталій Портников. А він буквально цими днями говорив, що «путін не збирається завершувати війну проти України. Натомість він хоче зустрітися з лі-

ідентичності, заперечуючи саме існування України». Путін відкрито заявляє, що українці не є окремим народом, а Україна – це «штучна держава». Масовані атаки на енергетику, водопостачання мають на меті зробити життя в українців нестерпним і зламати їх опір. Хіба це не те, що було основним завданням радянських «цензорів», котрі мали на меті очистити дебютний фільм Олександра Довженка «Сумка дипкур'єра» від всього українського («хохляцького»), звести культуру до дозволених радянських шаблонів?

...ЩО «НЕ МОЖНА ЗНИЩИТИ НЕЗНИЩЕННЕ»

Ця фраза мимоволі напрошується в контексті про український народ, який століттями виборює свою свободу, зберігає власну ідентичність, мову та культуру попри численні репресії, голодомори та війни. І вона прозвучала з уст тернополянки Лесі Романчук (в заміжжі Романчук-Коківської) під час презентації у Волинському краєзнавчому музеї її книги «Дівчинка із сонячного берега. Колима».

Лікарка за фахом, викладачка, письменниця, бард, вона народилася в Магаданській області й прожила там свої вісім років. Ця книга, за словами пані Лесі, – пам'ять про її батьків, яких у 1940 році «визволителі» запроторили на далеку російську каторгу. І на обкладинці – реальне фото, на якому – маленька дівчинка, а в руках у неї – щось колочне – те, що могло вирости в цьому холодному краї, де довга-довга зима й зовсім коротке літо. І в самій книжці – багато світлин: тут – ті місця, де дівчинка Леся народилася, рідна хата, яку пам'ятає. А ще на знімках – такі ж, як її тато й мама, українці, котрі тільки-но вийшли з тюрми, але, за приписом у вироку, не могли впродовж зумовленого терміну повертатися в рідний край. Фотографувати можна було щасливих людей, гарно вбраних, за столом, де вони їдять і п'ють, – їм весело. Кожен із них хотів надіслати своїй мамі щось таке, аби в неї не кралялося серце за свою дитину: мовляв, мамо, подивися – в мене все добре...

Радянські репресії та заслання до Сибіру, які мали на меті знищити національну ідентичність людей, часто давали зворотне, й вони ставали безкомпромісними патріотами. Такою пані Леся пам'ятає свою маму. Такою є й вона. А інакше й бути не могло – патріотизм і незламна проукраїнська позиція глибоко вкорінені в історії її родини. І Довженко, як би з нього не витравлювали у москві все українське, уві сні розмовляв українською. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про нерухомість та послуги – **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **50 грн**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

РІЗНЕ

● Куплю сільськогосподарських тварин (ВРХ, коней, овець). На тримання та на забій. Тел.: 098 338 03 00, 096 061 47 18.

● Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки,

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТ'» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА: 15 000 – 35 000 грн (1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- Безкоштовне харчування та проживання;
- Бонуси та премії; ► Комфортні умови роботи;
- Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

■ Реалії війни

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

І в перші роки повномасштабного вторгнення були випадки, коли вибухові пристрої детонували. На щастя, тоді ніхто не загинув.

Тракторист наїхав на протитанкову міну і підірвався

Трагедія сталася 19 жовтня під час рубки дерев поблизу села Мукошин, що на Любешівщині

Катерина ЗУБЧУК

Попередньо встановлено, що 55-річний майстер лісу наїхав трактором на протитанкову міну і загинув. 41-річний різноробочий потрапив – у лікарню із травмами. За інформацією речниці Головного управління Національної поліції у

Волинській області Ольги Бузулук, матеріали з приводу цього трагічного випадку передані в ДБР. Ми поспілкувалися зі старостою Гірківського старостинського округу Галиною Зелик, до якого належить і село Мукошин. Пані Галина розповіла, що загинув Олександр Симонович, 1971 року народження. Він – із багатодітної сім'ї. І сам – зразковий сім'янин. Олександр Петрович одружений, виростив з дружиною четверо нащадків. Старша вже має

свою сім'ю, інші троє ще не одружені. Найменший дитині – 16 років, вчиться в ліцей міста Луцька. Торік наша газета розповідала про життя у прикордонні в час війни (публікація «Тут на город ходять зі спеціальним дозволом і моляться, щоб не було грози з блискавками, бо... здетонують міни», надрукована в номері за 18 червня 2025 року). Тоді Галина Зелик пригадала, що

■ Адреса біди

Батькові-одинаку потрібна допомога

На долю родини Віктора Раковця із села Залісся Камінь-Каширського району випало важке випробування – внаслідок пожежі згоріла частина будинку, сім'я залишилася без значної частини необхідних для життя речей

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Віктор Васильович – батько-одинак, який самостійно виховує трьох дітей, один із яких, син Олександр, ще неповнолітній. На момент пожежі в будинку перебували донька Сніжана, її чоловік та двоє малолітніх дітей. На жаль, зять отримав опіки й наразі перебуває на стаціонарному лікуванні. Вогонь знищив частину будинку, одяг, меблі та побутову техніку. Родина опинилася у складних життєвих обставинах і потребує

нашої допомоги та підтримки. «Центр життєдіяльності Сошичне» закликає всіх небайдужих долучитися до збору коштів для родини Віктора Раковця: «Кожна гривня, кожен внесок і кожне добре слово мають значення. Разом ми можемо допомогти родині пережити цю біду, відновити втрачене та повернути віру в краще.

Зять отримав опіки й наразі перебуває на стаціонарному лікуванні.

Номер банківської картки 5168 7451 6223 6761. Для тих, хто не має можливості переказати кошти на банківську картку, йдеться в дописі, підприєміці сіл Залісся та Нуйно встановлять баночки для збору благодійної допомоги на підтримку Віктора Раковця. ■

Станом на 22 жовтня 2026 року у Волинській області функціонує 487 закладів загальної середньої освіти, де навчаються 127,9 тисячі учнів. Очне навчання організовано у 198 закладах, дистанційне – у 221, змішане – у 20. Ще 48 закладів Луцької та Голобської громад перебувають на канікулах.

■ Імперія зла

Війна забирає життя українців не лише на полі бою

На минулому тижні внаслідок російського обстрілу на трасі М-05 Київ – Одеса загинув водій шатлу (мікроавтобуса), який надавав послуги перевезення до Національного військового меморіального кладовища Андрій Пивоварчук із Камінь-Каширщини

Олена ВОЛИНЕЦЬ

За повідомленням Міністерства ветеранів України, Андрій виконував важливу і світлу місію – віз людей до Меморіалу вшанувати пам'ять полеглих Героїв. Пасажири, які перебували в шатлі під час

і в перші роки повномасштабного вторгнення були випадки, коли вибухові пристрої детонували: – Вперше – в 2023-му, на Вознесіння, це сталося в селі Дольську – біля хреста-оберега. Якраз гроза насувалася. Хлопці-прикордонники, які там були, дивом залишилися живі, в тому числі й мій чоловік, який на той час служив у прикордонному підрозділі. А потім був ще не один випадок – міни

Всі молилися, щоб дощу, а тим більше – грозового, з блискавкою, не було.

здетонували в селі Люб'язь, і на шляху, що веде до Дольська, а згодом і в наших Гірках: після спрацювання вибухового пристрою на дорозі залишилася величезна вирва. З пів року, поки її засипали, доводилося лісом це місце об'їжджати. Вже всі молилися, щоб дощу, а тим більше – грозового, з блискавкою, не було. На щастя, тоді ніхто не загинув. P.S.: «Маємо мінно-вибухові загородження уздовж лінії державного кордону на території району. Тож рекомендували керівникам органів місцевого самоврядування провести додаткову роз'яснювальну роботу з населенням щодо заборони відвідування окремих територій із врахуванням офіційних попереджень й вимог військових», – написала на своїй офіційній фейсбук-сторінці голова Камінь-Каширської районної військової адміністрації Ольга Ващук. ■

■ Пульс тижня

Генератор служитиме нашим захисникам

Військовослужбовець 3-ї окремої штурмової бригади Олександр Губарик висловив подяку працівникам Любешівської селищної ради

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Боець подякував за надану фінансову допомогу та сприяння у придбанні генератора для потреб захисників. Кошти на підтримку наших воїнів були спрямовані з одноденного заробітку працівників селищної ради. «Дякуємо Олександру за теплі слова, а всім нашим бійцям – за мужність, стійкість і щоденну боротьбу за Україну», – читаємо на фейсбук-сторінці Любешівської селищної ради. ■

Для учнів Цмінівського ліцею придбали новий автобус

Шкільний автопарк Маневицької громади поповнився ще одним сучасним транспортом, який забезпечуватиме комфортне та безпечне підвезення школярів ОЗЗСО «Цмінівський ліцей» до закладу освіти

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Автобус придбано на умовах співфінансування з державного та місцевого бюджетів у межах програми передачі закладам освіти Волинської області спеціалізованого транспорту. Завдяки підтримці керівництва та депутатського корпусу селищної ради, а також обласної влади, учні Цмінівського ліцею матимуть змогу комфортно доїжджати до закладу освіти. Це особливо важливо в умовах впровадження реформи старшої профільної школи. Забезпечення належних умов підвезення школярів сприятиме доступності якісної освіти для дітей, незалежно від місця їхнього проживання. Новий автобус відповідає сучасним вимогам безпеки перевезення дітей та обладнаний комфортними пасажирськими сидіннями. ■

Матір залишила двох малих дітей – і пішла в запій

За це її судили

Наталія НЕКОЗ

Малолітні діти перебували вдома без нагляду дорослих, поки їхня мати вживала алкогольні напої. При цьому протягом року жінку вже притягували до адміністративної відповідальності за аналогічне правопорушення. Про це йдеться в постанові Маневицького районного суду. Під час розгляду справи жінка повністю визнала свою вину. Врахувавши обставини справи, суд визнав її винною за ч. 2 ст. 184 Кодексу України про адміністративні правопорушення. Горе-маті призначили штраф у розмірі 1700 гривень. ■

ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА!

ВИГІДНА ЦІНА!
Будматеріали: Дошки (обрізані, необрізані), балки, крокви, рейки монтажні.
Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.).
Додатково: Дрова (відходи виробництва).
БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально).
Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505

За добу 21 жовтня 2026 року Сили оборони України знешкодили 2250 російських окупантів. Це найбільший добовий показник втрат особового складу противника за весь період повномасштабної війни.

Рак молочної залози: на Волині щороку виявляють близько 300 нових випадків захворювання. При цьому якщо у 2003 році на четверту стадію припадало понад 25% виявлених випадків, то у 2025 році цей показник становив 11%. Такі зміни фахівець пов'язує з більшою обізнаністю жінок, розвитком діагностичних можливостей і появою сучасного обладнання.

Захиснику із селища Шацьк Олександру Бегасу та його побратимам передали 51 100 гривень на придбання автомобіля. Кошти зібрали під час благодійного ярмарку-фестивалю «Щедра осінь у Шацьку», кім цього, 14 533 грн – це добровільні внески працівників апарату Шацької селищної ради.

В Україні 42% шкіл мають укриття, у яких можна не лише притулитися від повітряної тривоги, а й проводити навчальний процес. Загалом укриттями забезпечені 82% учнів і вихованців дитячих садків.

ФК «Володимир» – ФЦ «Ковель» – 0:2.

■ До сліз

«Дмитра мені подарувала... Дмитрівська субота»

Світлани було п'ятдесят п'ять. І вже четвертий рік вона називала себе вдовою

Зореслав СТОЖАР

і Петро загинув під Бахмутом. У п'ятдесят один. Перед останнім виходом на позиції написав: «Світланочко, ти тільки не мерзни. Одягай мою теплу кофту. Я скоро...» Відтоді вона й носила ту кофту. Навіть улітку, коли вечорами холоднішало.

...У Дмитрівську поминальну суботу Світлана прийшла до церкви з хлібиною, загорнутою в білий рушник.

– За упокій раба Божого Петра, – прошепотіла, подаючи записку.

Купила три свічечки. За чоловіка, за батьків і за всіх полеглих Захисників.

Та руки так тремтіли, що ніяк не могла запалити жодної. Сірник погас. Другий зламався.

І раптом поруч з'явилася чоловіча рука зі свічкою.

– Візьміть мого вогника...

Вона підвела очі.

Чоловікові було років шістдесят п'ять. Сивина на скронях. Темне пальто. А очі...

Господи, які ж у нього були очі! Небесні. Ніби хтось узяв два клаптики літнього неба й подарував цій людині.

Світлана так і завмерла.

– Дякую, – ледь вимовила.

– Хай світиться, – відповів незнайомиць.

І усміхнувся.

А вона злякалася. Не його – себе.

«Господи, прости! Я ж прийшла за Петра молитися. А сама дивлюся на чужого чоловіка...»

Перехрестилася. Опустила голову.

Та вперше за чотири роки, виходячи з храму, подумала не тільки про смерть.

Подумала про чийсь живі очі.

Наступного ранку вона знову прийшла до церкви.

Потім ще раз. І ще.

Сусідка Галина дивувалася:

– Свето, ти що, в монастир зібралася?

– Ні, Галю. Просто там душі легше.

Не сказала, що кожного разу шукала поглядом сивого чоловіка. Його не було.

Минув тиждень. Другий. Третій.

Світлана вже сердилася на себе. П'ятдесят п'ять років! Сорок днів жалоби за випадковим поглядом – та й годі!

Хоча які сорок днів? Яка жалоба?

Вона навіть імені його не знала. Авдма, біла фотографії Петра, шепотіла:

– Прости мене, рідний. Я ж тебе не розлюбила...

І їй здавалося, що чоловік із портрета дивиться так само лагідно, як тоді, коли приносив їй перші проліски.

Минув місяць. Того дня Світла-

Фотоколлаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Світлана прийшла пом'янути любов, яку забрала війна, а зустріла любов, яка допомогла їй жити далі...

на прийшла на ранкову службу. Вистояла всю.

Потім залишилася на денну.

А надвечір, коли ноги вже гули, а в храмі запалили панікадило, подумала: «Останній раз. Більше не шукатиму».

Саме тоді хтось тихенько торкнувся її ліктя.

– А у вас сьогодні свічечка горить...

Вона обернулася.

Він!

Ті самі небесні очі. Та сама усмішка.

– Я... Я вже навчилася, – розгубилася Світлана.

– А я цілий місяць думав, чи побачу вас знову.

«Господи, прости! Я ж прийшла за Петра молитися. А сама дивлюся на чужого чоловіка...»

Вона не повірила.

– То чому ж не приходили?

– У лікарні лежав. Серце підвело. А сьогодні випросився до храму. Думав: може, Господь подарує ще одну зустріч...

Він назвався Дмитром.

Шістдесят п'ять років. Удівець. Дружину поховав сім років тому.

– Знаєте, Світлано, – промовив, коли вони вийшли на церковне подвір'я, – я тоді хотів запитати ваше ім'я. Та побоявся. Ви так плакали біля свічок...

– За чоловіком. Він загинув на війні.

Дмитро зняв шапку.

– Царство йому Небесне. І дякую йому за Україну.

Помовчали.

А потім він несміливо запитав:

– Може, я вас проведу? Не подумайте нічого такого. Просто вже темно.

Світлана вперше за довгі роки усміхнулася крізь сльози.

– Проведіть...

Біля її хвіртки Дмитро довго не наважувався попрощатися.

– Можна я завтра зателефоную?

– Можна.

– А післязавтра?

– І післязавтра.

– А якщо щодня?

Вона засміялася. Так щиро, що

сама злякалася власного сміху.

А вночі дістала Петрову кофту, притулила до обличчя й заплакала.

– Петрику, що ж мені робити? Я ж обіцяла любити тебе до останнього подиху...

І раптом пригадала його слова, сказані колись жартома:

«Светко, якщо мене не стане раніше, ти тільки не сиди біля вікна. Ти ж у мене така гарна. Тебе ще хтось украде!»

Тоді вона вдарила його рушником.

А тепер ці слова боліли й зігрівали водночас.

Навесні Дмитро приніс їй два саджанці яблунь.

– Одну посадимо за Петра. Другу – за мою Марію. Нехай цвітуть поруч.

Світлана довго дивилася на нього. А тоді вперше сама взяла за руку.

– Дімо... А це не гріх? Що ми з тобою щасливі?

Він обережно стиснув її пальці.

– Думаю, гріх – це коли людині дано ще трохи тепла, а вона боїться його прийняти.

Того вечора вони посадили дві яблуні.

А між ними Дмитро поставив маленьку лавочку.

– Тут будемо сидіти. І згадувати тих, кого любили.

Світлана прихилилася головою до його плеча.

– Знаєш, Дімо, я тоді прийшла до церкви з поминальним хлібом. Думала, моє життя вже закінчилося...

– А воно, виходить, ще мало для тебе подарунком.

Вона підвела очі до вечірнього неба.

– Так. Дмитра мені подарувала... Дмитрівська субота.

А потім тихенько додала:

– Петрику, ти тільки не ображайся. Я тебе любитиму до останнього подиху. Просто тепер... мені буде кому нагадати, щоб я не мерзла.

І заплакала.

Бо Дмитро саме накидав їй на плечі стару Петрову кофту.

– Одягай, Світланочко. Холоднішає...

І вперше за чотири роки ці слова прозвучали не зі старого телефонного повідомлення.

А від живої людини, яка стояла поруч. ■

■ Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 2 – 8 Листопада

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Цього тижня на роботі можливі несподівані пропозиції, що згодом принесуть додатковий заробіток. Здоров'я потребуватиме уваги: бережіть нерви й не забувайте про відпочинок. У коханні настане час відвертих розмов, а самотні Овни можуть зустріти людину, яка змусить їхнє серце битися частіше. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Листопад розпочнеться для вас із приємних новин та несподіваної підтримки. Для здоров'я корисними будуть прогулянки і повноцінний сон. У родині пануватиме затишок. Самотнім Тельцям варто уважніше придивитися до давніх знайомих: можливо, хтось давно дивиться на вас закоханими очима. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Цього тижня не всі обіцянки, які почуєте, варто сприймати за чисту монету. Фінансові рішення краще ухвалювати без поспіху. Зверніть увагу на режим дня: перевтома може зіпсувати навіть найкращий настрій. У коханні не бійтеся першими сказати тепле слово, а самотнім Близнюкам зорі обіцяють цікаве знайомство. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – понеділок.

РАК (22.06 – 22.07)

На роботі не беріть на себе чужих обов'язків, навіть якщо дуже хочеться всім допомогти. Бережіть здоров'я, особливо в холодну погоду, і знаходьте час для відпочинку. У стосунках із коханою людиною буде більше ніжності, а самотнім Ракам варто частіше виходити з дому – доленосні зустрічі рідко трапляються на дивані. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – середа.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Зорі подарують вам нагоду показати свої найкращі здібності, тому не соромтеся проявляти ініціативу. Здоров'я не підведе, якщо не будете перевтомлюватися. У коханні можливий приємний сюрприз, а самотнім Левам варто пригласити свою гордість: інколи для щастя достатньо просто усміхнутися першими. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Ваша уважність до деталей допоможе уникнути прикрих помилок. Але подбайте про здоров'я: організму потрібні спокій, повноцінне харчування й достатній сон. У родинних стосунках намагайтеся менше повчати. Самотні Диви можуть несподівано отримати запрошення на побачення від людини, яку раніше не сприймали серйозно. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – четвер.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

У фінансах не виключені приємні несподіванки, проте не поспішайте витрачати все до копійки. Для здоров'я особливо корисними будуть прогулянки на свіжому повітрі. У коханні настане період ніжності. А самотнім Терезам зорі шепочуть: не шукайте ідеальної людини – шукайте ту, поруч із якою захочеться бути собою. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – понеділок.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Будьте обережні з грошима: не позичайте великих сум під впливом емоцій. Здоров'я потребуватиме уваги до відпочинку та душевної рівноваги. У коханні можливе примирення після давньої сварки, а самотнім Скорпіонам варто дозволити комусь зазирнути крізь завісу своєї звичної суворості. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – неділя.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Для Стрільців можливий додатковий заробіток або повернення боргу, про який уже майже забули. У родині знайдеться привід для щирої радості, а кохана людина може приємно здивувати. Самотнім Стрільцям варто прийняти запрошення на зустріч із друзями: саме там може розпочатися цікава романтична історія. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)

Ваша працьовитість нарешті почне приносити помітні результати. Можлива похвала від керівництва. Проте не варто перетворювати кожен день на безкінечну гонитву за успіхом. У фінансах усе буде стабільно, якщо утримується від зайвих витрат. Здоров'я потребуватиме уваги до спини. У стосунках настав час проявити більше тепла. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Не відмовляйтеся від можливості навчитися чогось нового – це стане в пригоді вже найближчим часом. Здоров'я буде кращим, якщо частіше відриватиметеся від екранів і знаходитимете час для прогулянок. У родині можливі приємні клопоти. А самотні Водолії можуть отримати повідомлення, після якого ще довго усміхатимуться. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – п'ятниця.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Цього тижня ваша інтуїція стане добрим порадиником. Грошові надходження можуть виявитися скромнішими, ніж очікували, зате вдасться уникнути зайвих витрат. Для здоров'я важливі приємні емоції. У коханні можливі особливо щирі розмови, а самотнім Рибам варто придивитися до людини, яка давно виявляє турботу. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – середа. ■

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI

facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «*» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Волинь». Ціна Договорна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:	
066 82 47 160, 096 77 31 037	
ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ	
Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	Інтернет-новин НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Політики УЛИЦЬКИЙ Василь Михайлович	Передплати і розповсюдження КОСІНЬСЬКА Ольга Олексіївна
Інформації ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна	Спеціальні кореспонденти ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович ІВАНЮК Раїса Іванівна
	Літературний редактор ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA833052990000026007000803281 KБ
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друку офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02496,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Відруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 7370.
Замовлення № 1671

Актуальне інтерв'ю

Шахта №10
«Нововолинська»

Сергій Акатов
директор шахти №10 «Нововолинська»

78 млн грн

на безаварійне утримання

107

працівників нині

600

робочих місць у перспективі

Понад три десятиліття шахта №10 «Нововолинська» чекає на своє перше вугілля. Її директор Сергій Акатов сподівається, що вже у серпні 2027 року підприємство нарешті запрацює й дасть роботу сотням людей.

Шахту будують понад 30 років. Невже наступного літа вона нарешті дасть вугілля?

Закінчення.
Початок – на с.2

Ігор ЛІСОВИЙ,
Валерій МНИХ

— **І все-таки коли нововолинці можуть побачити перше вугілля з десятої шахти?**

– За сприятливого збігу обставин уже в серпні наступного року зможемо працевлаштувати до 600 людей і розпочати видачу на-гора перших тонн вугілля.

Звичайно, багато залежатиме від фінансування, інвестицій, технічної підготовки та вирішення організаційних питань. Але ми маємо велике бажання запустити шахту. І керівництво, і колектив.

600 РОБОЧИХ МІСЦЬ – ЦЕ 600 РОДИН, ЯКІ МАТИМУТЬ НАДІЮ

Для Нововолинська шахта – значно більше, ніж промисловий об'єкт.

Це історія міста, трудові династії, людські долі. Не одне покоління нововолинців спускалося під землю, щоб заробити на хліб для своїх сімей.

Саме тому можливе відродження шахти №10 має особливе значення.

Сьогодні підприємство забезпечує роботою 107 працівників. А в перспективі їх може бути понад 600.

«**Для Нововолинська шахта – значно більше, ніж промисловий об'єкт. Це історія міста, трудові династії, людські долі.**»

За цими цифрами – сотні людських історій. Це можливість отримувати заробітну плату вдома, а не шукати заробітків за сотні кілометрів. Це шанс для молоді залишитися у рідному місті, здобути професію та пов'язати своє майбутнє з Нововолинськом.

І йдеться не лише про самих шахтарів. Запуск великого підприємства може дати роботу транспортникам, ремонтникам, постачальникам, представникам малого бізнесу. А це – забезпечити додаткові надходження до бюджетів.

Не менш важливо зберегти шахтарські професії. Адже

досвідченого гірника, електрослюсаря чи спеціаліста з вентиляційного обладнання неможливо підготувати за кілька тижнів.

Є й ширший аспект – енергетична стійкість України.

В умовах війни та постійних загроз енергетичній інфраструктурі

питання використання власних ресурсів набуло особливого значення. Водночас доцільність запуску шахти визначатимуть не самі лише запаси вугілля, а й економічні розрахунки, обсяги необхідних інвестицій та реальний технічний стан підприємства.

ЧИ СТАНЕ СЕРПЕНЬ 2027-ГО ПОЧАТКОМ НОВОЇ ІСТОРІЇ?

Поки що названий Сергієм Акатовим термін – це прогноз, а не затверджена дата запуску.

Попереду чимало складної роботи. Потрібні гроші, технічні рішення, оновлення виробничої інфраструктури й інвестори, готові не лише декларувати наміри, а й вкладати кошти.

Однак на підприємстві сподіваються, що цього разу зрушення таки відбудуться.

Особливо цього чекають ті 107 людей, які щодня приходять на роботу до шахти, що досі не видобуває вугілля. Вони ремонтують обладнання, стежать за системами життєзабезпечення, підтримують виробничі об'єкти й фактично беруть на себе підприємство для майбутнього.

І, мабуть, найважче в їхній роботі – не фізичне навантаження, а багаторічна невизначеність.

Бо скільки ще можна чекати? За понад тридцять років біля шахти виростало нове покоління. Хтось із тих, хто починав її будувати, уже вийшов на пенсію. Хтось так і не дочекався першого вугілля.

А десята шахта все ще стоїть.

Проте тепер у її працівників знову з'явилася надія.

І дуже хочеться, щоб серпень 2027 року став для Нововолинська не датою чергової невиконаної обіцянки, а місяцем, коли після понад тридцяти років очікування із надр землі нарешті піднімуть перше вугілля...»

Кримінальне читиво

Посадовець вдруге за рік уникнув покарання за хабарництво

Луцький міськрайонний суд визнав винним у хабарництві колишнього заступника начальника Головного управління Держпродспоживслужби у Волинській області Ігоря Кузьмінського

Наталія НЕКОЗ

Він вимагав у підприємця 100 тисяч гривень за позитивний результат перевірки магазину (згодом зменшив цю суму до 20 тисяч гривень). За скоєне посадовцю призначили три роки іспитового терміну.

рів хабаря від директора підприємства «Тріада-С» за сприяння в оформленні експлуатаційного дозволу та подальшому

експорті продукції. Кузьмінський уклав угоду зі слідством і визнав свою

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

«Коли за хабарництво карають умовно, виникає запитання: це покарання за корупцію чи ще один шанс для неї?»

вину. Суд призначив йому п'ять років ув'язнення, але звільнив від відбування покарання з іспитовим терміном на два роки. Також він мав перерахувати 1,5 мільйона гривень на потреби ЗСУ.

Золоті слова

Мова – це не просто засіб спілкування, це генетичний код нації. Якщо актор на сцені не відчуває смаку українського слова, він не грає, він просто вимовляє текст. Слово має звучати так, щоб у глядача мороз по шкірі йшов.

(Федір СТРИГУН (1939–2026), легендарний український актор і режисер, який за свою тривалу кар'єру зіграв понад 100 знакових ролей у театрі та кіно й поставив десятки вистав).

2026

ЖОВТЕНЬ-ЛИСТОПАД

Анастасія, Ганна, Кирило, Клавдій, Марія, Панас, Тимофій.

29 Четвер

День військового фінансиста. Всесвітній день боротьби з інсультом. Міжнародний день псоріазу. День працівників служби позавідомчої охорони МВС.

схід – 18:41, захід – 11:41. Спадаючий опуклий місяць. 19-й день.
схід – 07:04, захід – 16:59. Тривалість дня – 09:55. Тривалість ночі – 14:05.

30 П'ятниця

30.10.1987 року – у Києві дебютував український рок-гурт «Воплі Відоплясова» («ВВ»).
схід – 19:53, захід – 12:42. Спадаючий опуклий місяць. 20-й день.
схід – 07:06, захід – 16:57. Тривалість дня – 09:51. Тривалість ночі – 14:09.

31 Субота

Міжнародний день Чорного моря. Міжнародний день економії. Всесвітній день міст.
схід – 21:17, захід – 13:25. Спадаючий опуклий місяць. 21-й день.
схід – 07:08, захід – 16:55. Тривалість дня – 09:47. Тривалість ночі – 14:13.

1 Неділя

День працівників соціальної сфери України. День вегана. Теловін.
схід – 22:43, захід – 13:55. Остання чверть. 22-й день.
схід – 07:10, захід – 16:53. Тривалість дня – 09:43. Тривалість ночі – 14:17.

2 Понеділок

Міжнародний день припинення безкарності за злочини проти журналістів.
схід – ---, захід – 14:17. Спадаючий півмісяць. 23-й день.
схід – 07:11, захід – 16:52. Тривалість дня – 09:41. Тривалість ночі – 14:19.

3 Вівторок

День інженерних військ України.
схід – 00:07, захід – 14:34. Спадаючий півмісяць. 24-й день.
схід – 07:13, захід – 16:50. Тривалість дня – 09:37. Тривалість ночі – 14:23.

4 Середа

День залізничника України.
схід – 01:28, захід – 14:48. Спадаючий півмісяць. 25-й день.
схід – 07:15, захід – 16:48. Тривалість дня – 09:33. Тривалість ночі – 14:27.

Усміхніться!

☺☺☺
– Куме, пішли до хати, борщу поїмо.
– Не піду.
– Чому?
– Бо я з вашою жінкою переспав.
– Тю, я кожної ночі з нею сплю. Що ж тепер, до хати не ходити і борщ не їсти?
☺☺☺
Теща записалася на бокс. Тепер зять не лише мовчить, а й киває в такт.

Джерело: ukr.net.

Магнітні бурі у листопаді:

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кави, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

☹️ Слабкі: 1, 7, 8, 18.
☹️ Середні: 6, 9, 10, 19.
☹️ Сильні: 18, 20.

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

